

CRISTINA CABONI

Het familiekristal

Een prachtige ketting
leidt haar naar
een groot geheim...

XANDER

ROMAN

PROLOOG

De zonsondergang op Murano is robijnrood, amethystpaars en saffierblauw. Zo definiëren glasblazers kleuren. Ze gebruiken de namen van kostbare stenen.

Marietta Barovier bewondert hem nog even, terwijl ze wacht tot de laatste glasblazers de deur uit zijn. De vrouw, die uit een vermogende familie van bekwame glaskunstenaars komt, groet hen met een glimlach en sluit dan de deur.

Terwijl ze vlug terugkeert naar de oven en de kaarsen aansteekt, glijdt haar zijden onderrok over de vloer. Het wordt al bijna nacht, ze moet opschieten.

Nadat ze de oven heeft aangezet, observeert ze de vlammen.

‘Nog heel even.’

Plotseling klemt ze haar vingers stevig om de pijp. Ze weet dat ze niet meer alleen is en daardoor begint haar hart te bonzen. Toch draait ze zich niet om. Ze weet wie het is. Ze voelt zijn aanwezigheid, ruikt zijn geur en hoort zelfs zijn ademhaling.

‘Je bent laat.’

‘Je vader wilde me niet laten gaan, ik moest wachten tot hij sliep.’

Ze knikt, maar blijft naar de vlammen kijken. ‘We moeten aan het werk.’

‘Zoals u wilt, mevrouw.’

Ze geniet van zijn stem, de beleefdheid en vriendelijkheid en van zijn buitenlandse tongval. Datgene wat haar in hem aantrekt, kan echter zijn doodvonnis betekenen, als iemand ooit ontdekt dat hij glasblaast.

Venetie is niet vergevingsgezind: alleen mensen die in de lagune

zijn geboren mogen de glasblaaspijp aanraken.

Haar verlangen is groot, heeft haar in zijn greep en maakt haar zwakker. Maar ze mag er niet aan toegeven, dus doet ze dat ook niet.

Terwijl Zorzi Ballarin, de knecht van haar vader en de enige man die ze ooit heeft vertrouwd en de enige man van wie ze ooit heeft gehouden, plaatsneemt voor het vuur, loopt zij terug naar de werkbank. Ze slaat hem gade terwijl hij werkt, bewondert zijn inzicht, zijn vaardigheden. Hij vertelt haar zijn dromen, zij luistert en... droomt met hem mee.

Af en toe buigt ze voorover om iets in haar schrift te schrijven.

Vele uren later ligt de parelketting waar ze de afgelopen weken samen aan hebben gewerkt op een hoopje as.

‘Schitterend.’

‘Ja, dat is hij zeker.’ Pas op dat moment merkt ze dat hij naar haar kijkt. Het sieraad is al snel vergeten. Er zijn andere zaken die nu belangrijker zijn. Instinctief steekt Marietta hem haar hand toe. Hij pakt hem en brengt hem naar zijn lippen.

Ze lacht naar hem en staat zichzelf toe te hopen, te denken dat zijn kussen al haar pijn zullen kunnen wegnemen, de brandwonden en alle littekens.

Het licht van de zonsopkomst verrast haar en de realiteit verjaagt de illusie.

Ze deinst achteruit, hij maakt aanstalten om haar te volgen, maar doet dat dan toch niet.

‘Het is tijd dat je gaat.’

Het afscheid voelt als een harde straf. Ze ziet hem knikken en ziet de teleurstelling op zijn gezicht. Beiden weten dat hun laatste avond samen ten einde is. De ketting is klaar, er is geen reden meer om af te spreken. Hij staat al bij de deur als hij zich opeens omdraait en naar haar toe loopt. Voor haar blijft hij staan, met fonkelende ogen vol woede. Ogen van iemand die klaar is alles te riskeren voor een verboden liefde, zelfs zijn eigen leven. Maar hij raakt haar niet aan en daar is Marietta hem dankbaar voor. Haar

wil is nu zo dun als een draadje dat dreigt te knappen.

‘Mevrouw, alstublieft...’

Zij onderbreekt hem voordat hij een fout kan maken, voordat hij een grens over kan gaan, die hem tot op dat moment in leven heeft gehouden.

‘Ik zei dat je moet gaan.’

Er hangt nu een zware stilte. Ze wil hem zoveel zeggen en moet zich erg inhouden om haar hart niet te laten spreken. Marietta deinst achteruit, pakt het schrift, scheurt er een paar bladzijden uit en geeft die aan hem. ‘Voor al je moeite,’ zegt ze, terwijl ze hem een deel van haar geheimen overhandigt. Ze beledigt hem, hem en de band die tussen hen is ontstaan. Dat weet ze, maar ze kan niet anders. Ze ziet dat hij wit wegtrekt, naar achteren loopt en naar haar knikt.

‘Zoals je wilt.’

Als haar enige liefde haar verlaat, wil ze hem achterna rennen, huilen, schreeuwen. Maar ze blijft stokstijf staan en strijkt met haar vingers over de parels.

‘Misschien is het lot ons in een ander leven beter gezind, mijn Zorzi.’ Op dat moment denkt ze nog maar aan één ding. Ze zoekt een zakje om de parels in te stoppen waardoor ze zo beroemd is geworden, en zodra ze dat vindt, doet ze daar de ketting in.

Misschien ben ik nog op tijd, denkt ze, als ze naar buiten rent.

1

Een vormeloze massa, ook wel metasilicaat genoemd. Glas is een kwetsbaar, doorzichtig en fascinerend materiaal, ontstaan uit een verbinding tussen silicazand en kalk waar soda of kalium aan wordt toegevoegd. Hierdoor wordt het smeltpunt verlaagd naar achthonderd graden, zo kunnen de glasblazers het bewerken.

De dag waarop Juliet Meriwether voor het eerst in een glasblaaspijp blies, werd de hete massa aan de andere kant dikker en vormde een bol.

De pijp was klein, paste goed in de hand van een klein meisje. De kristallen op het oppervlak smolten en vormden een spiraalmotief dat ze prachtig vond. Het was niet perfect, dat wist ze, maar dat kon haar niet schelen. Het was het eerste idee dat ze had uitgevoerd en ze had gefascineerd toegekeken hoe dat vorm kreeg. Ondanks de onvolkomenheden, was Juliet er gek op. Daarom bewaarde ze het veilig in een la.

Bijna altijd.

De bol lag nu namelijk op de grond, in talloze kleine scherven. Ze raapte ze een voor een op en deed ze in een doosje, alsof ze ze op de een of andere manier nog aan elkaar kon plakken. Maar zij wist als geen ander dat dat onmogelijk was.

‘Je kunt nu mooiere maken,’ mompelde ze, terwijl ze haar tranen wegveegde. ‘Het is maar een voorwerp,’ ging ze verder, in een soort monoloog tegen zichzelf, een vervelende gewoonte, wist ze, die ze als kind al had gehad. Ze was eigenlijk niet heel erg verdrietig om wat er was gebeurd, maar had het even zwaar, al tien da-

gen lang om precies te zijn. Sinds ze de brief had gekregen was ze emotioneel geweest.

Ze stond op, zette de doos op het aanrecht en ging verder met aankleden. Terwijl ze in haar jurk gleed, speelde ze in haar hoofd het moment van zo-even terug, van toen ze haar arm had uitgestoken en de bol had omgestoten. Had ze hem de avond daarvoor maar niet op haar kast laten staan... 'Stop daarmee en probeer positief te blijven.' Wie weet, misschien betekende het wel dat alles vanaf dat moment beter zou gaan. Er was in elk geval iets veranderd.

Ze maakte de riempjes van haar laarzen vast. Na een blik in de spiegel slaakte ze een kreet van schrik. Haar paarse lokken veranderden al snel in vlechten, die ze onder haar koperkleurige haar vastmaakte. 'Wat niet weet wat niet deert,' mompelde ze in het Italiaans. Ze trok haar jack aan, pakte haar tas en stopte toen de brief voorzichtig in haar zak. Ze liep het gebouw uit en keek om zich heen. Aan de overkant van de straat stond een taxi op haar te wachten. Ze ging zitten, groette de chauffeur en legde de bos tulpen en het gebak, dat ze die ochtend in alle vroegte had gemaakt, naast zich neer. 'Queen Anne Hill graag,' zei ze. Ze slaakte een diepe zucht en zakte weg in de stoel.

Eén keer per maand kwam haar familie bijeen voor een formeel diner in het huis dat Luigi, de stamvader, meer dan een halve eeuw geleden had gekocht in het mooiste deel van Seattle. Juliet was niet zo dol op dat soort gelegenheden en bedacht vaak smoesjes om er niet heen te hoeven gaan. Maar dit... Dit was haar avond, het moment waar ze lang op had gewacht.

Door het raam zag ze dat ze de stad tegemoetreden, dat de lan- taarns aangingen omdat het al begon te schemeren. Appartementencomplexen maakten plaats voor woonwijken, majestueuze victoriaanse villa's en andere, kleinere gekleurde woningen, laantjes en tuinen. Aan elke plek had ze een herinnering, alles maakte iets bij haar los. Ze liet zich meevoeren door haar gedachten, totdat ze de wijk herkende. Ze was er. 'U kunt hier stoppen. Houdt u het wisselgeld maar.'

Ze wist dat ze zich zo'n grote fooi eigenlijk niet kon veroorloven, maar dit was een speciale dag. Dit moest gevierd worden. Ze lachte terug naar de chauffeur en dacht, terwijl ze de heuvel op liep, weer aan wat ze in haar zak had zitten.

Rechts van haar zag ze de trillende weerspiegeling van de lichten van de boten in het water van Elliott Bay. Op zonnige dagen was de zee felblauw. Uit een van de kamers op de tweede verdieping, die in een vorig leven haar slaapkamer was geweest, had je het beste uitzicht.

Totdat haar vader het raam dicht had laten maken tenminste.

Ze streek met haar hand langs haar arm en glimlachte breeduit. Ze had deze keer echt iets doms gedaan. Als klein meisje dacht ze al dat ze alles kon, zelfs dat ze kon vliegen.

Ze liep over de laan naar de tuin van haar ouders, ging de marmeren trap op en stak haar hand uit om aan te bellen, maar bedacht zich toen.

'Eén minuutje,' fluisterde ze, met haar hoofd tegen het raampje, terwijl haar hart tekeerging. 'Ik heb één minuutje nodig.'

Ze ging op de eerste traptree zitten, voorzichtig, zodat ze de tulpen niet zou breken, en streek haar jurk glad. 'Haal even diep adem, je bent gewoon opgewonden. Dat gaat wel over.' De sterren verschenen aan de hemel, het was een mooie avond en die kon alleen nog maar mooier worden. Alles kwam goed, ze hoefde er alleen maar in te geloven. 'Ik moet erin geloven.' Ze bleef om zich heen kijken, alsof ze ergens de kracht kon vinden om het plan uit te voeren dat ze bedacht had.

Opeens hoorde ze geritsel.

Er kwam een kat uit de struiken. Hij had lange poten, een trotse uitstraling en puntige oren. Zijn staart, die recht was als een stok, was aan het uiteinde gespleten. Juliet bleef roerloos en ademloos naar hem kijken, met haar hand stil op haar knie. In die smaragd-groene ogen was geen spootje twijfel te zien, en toch zag zij het. Het was alsof de tijd even stilstond. Zij wist hoe het was om zeer onzeker te zijn, je ervan bewust te zijn dat elke verkeerde stap al-

les kon veranderen. En toch voelde ze nog veel meer: behoeftes, een hevige verlangen om een onbekend, gevaarlijk, maar buitengewoon aanlokkelijk terrein te verkennen.

Ze stak haar hand uit naar het beestje. ‘Hé, jongen, ben je de weg kwijt?’

Hij rilde kort, alsof er energie vrijkwam vanonder zijn zijdeachtige vacht, die donker was als de nacht die nu viel.

De kat mauwde en liep zachtjes naar haar toe. Juliet zuchtte toen hij zich liet aaien.

‘Je bent een dapper beestje,’ zei ze, terwijl ze hem voorzichtig aaide. ‘Heel dapper.’ Zou zij dat ook kunnen zijn? Het gespin van de kat kalmeerde haar. Haar hand ging naar de zak, naar haar geheim. De brief leek wel te trillen, zich vast te grijpen aan haar vingertoppen en haar te verleiden.

Opeens ging achter haar de deur open, waardoor er een streep licht op de trap viel. Juliet schrok op en draaide zich om. Toen lachte ze. ‘*Ciao*, Gina.’

‘Mijn God, *Giulietta*, wat doe jij nou hier buiten?’

‘Je hebt de kat weggejaagd.’

De oude dame keek om zich heen en vervolgens weer naar Juliet, die intussen was opgestaan.

‘Jij altijd met je grapjes. Laat me je eens bekijken, meisje, ik heb je zo gemist.’

Juliet vond dat niet zo’n leuk woord, maar gaf zich toch over aan de liefkozingen van de oude vrouw. Het gaf haar een warm gevoel vanbinnen.

‘Er is iets anders aan je,’ zei Gina, terwijl ze de bloemen en het gebak aanpakte.

‘Echt?’ Juliet keek weg.

‘Ja. En wat lijkt je toch op haar.’

Arme Gina, ze werd duidelijk een dagje ouder. Ze leek juist totaal niet op haar moeder. Ellen was tenger en donker en zij lang en meer rood dan blond. Dat had ze van haar vaderskant. Ze realiseerde zich dat ze niet eens wist hoe oud haar oppas eigenlijk

was. Ze was naar de Verenigde Staten gekomen toen ze nog maar een klein meisje was, samen met de familie van haar opa, voor wie ze altijd had gezorgd. De Meriwethers hadden haar altijd graag gemogen, maar zij was echt dol op haar. Ze was haar steun en toeverlaat geweest. Ze had haar altijd aangemoedigd haar hart te volgen. Toen Juliet groot was geworden, wilde Gina liever bij hen blijven werken als gouvernante, dan met pensioen.

‘Ben ik de laatste?’ Ze wierp nadenkend een blik op de woonkamer.

‘Nee, maak je geen zorgen. Je broer belde. Die is wat later,’ mompelde ze.

‘Komt Daniel niet?’ vroeg ze een beetje teleurgesteld.

‘Jawel, die was precies op tijd, zoals altijd. Hij staat met je ouders te praten.’

Dan ging het dus om Paul. Juliet trok haar jas uit en hing hem aan de kapstok bij de deur. Ze volgde met haar ogen de motieven die de lamp op de muur tekende. Ze waren apart, prachtig. Ze dacht terug aan de glazen bol en werd er weer verdrietig van. Dat was haar eerste creatie, die had veel voor haar betekend.

Er klonk een diepe stem, die de noten van een jazzmelodie volgde. Juliet liet zich meevoeren door haar herinneringen. Haar vader, Lucas, was aan het zingen. Dat deed hij altijd tijdens belangrijke gelegenheden. Hij had vaak voor haar gezongen toen ze klein was. Daar dacht ze graag aan terug. Ze lachte, maar ging toch nog niet naar binnen. Ze bleef aarzelend op de drempel van de deur staan.

‘Vieren we iets speciaals?’

Vanaf de plek waar ze stond, kon ze haar ouders zien. Ze zagen er netjes uit, fluisterden tegen elkaar, met hun hoofden vlak bij elkaar en een glas in hun hand. Ze vond het leuk om hen te observeren. Toen ze haar zagen, stak Juliet verlegen haar hand op. Daarna voelde ze even aan de brief.

‘Ze kunnen niet wachten om je in hun armen te sluiten, ga maar naar hen toe,’ zei Gina, die achter haar stond. ‘Toe maar, schat.’

Juliet pakte dankbaar de liefdevolle uitgestoken hand van haar oppas en ademde diep in. ‘Ik kan dit,’ fluisterde ze in zichzelf. ‘Goedenavond mama, hoe gaat het papa?’

‘Daar ben je eindelijk. Ik was even bang dat je je bedacht had.’

Zag ze er daarom zo gespannen uit? vroeg Juliet zich af. ‘Nee, ik had me alleen vergist in de tijd.’

Ellen omhelsde haar. ‘Altijd met je hoofd in de wolken, hè, *honey*.’

Ze noemden haar zo omdat ze de jongste was, een onverwacht kindje, dat werd geboren toen haar broers al groot waren. Ze dwong zichzelf te glimlachen. ‘Het zat gewoon wat tegen.’ Als ze niet al die tijd op haar knieën had gezeten om de scherven van de bol op te rapen, was ze zelfs te vroeg geweest.

‘Laat me je even bekijken, ik heb je gemist.’

‘Ik jou ook, papa.’ Ze ging op haar tenen staan om hem een kus te geven. Lucas Meriwether was lang en stevig en had een dikke bos haar, die grijs begon te worden. Hij keek haar recht in de ogen en nam haar aandachtig op.

‘Je ziet een beetje wijtes...’

Op een ander moment had ze naar hem gelachen, want dat zei hij altijd tegen haar als ze elkaar zagen, maar nu was ze te gespannen.

‘Ik vind juist dat je er geweldig uitzien, Juls!’

‘Daniel!’ Ze rende op hem af en vloog hem om zijn nek.

‘Hoe gaat het, kleintje?’

Van hem kon ze dat wel hebben. Hij mocht haar noemen zoals hij wilde, hij was haar held.

‘Goed, hoor. Je congres?’

Hij was de jongste en briljantste neurochirurg van de staat. Op achtendertigjarige leeftijd was hij al hoofd van de afdeling. Het congres dat hij de week ervoor in Londen had gehouden, was een succes. Dat wist ze, omdat ze hem op sociale media had gevolgd. Geneeskunde was zijn missie, een logische keuze. Van alle Meriwethers.

Behalve van haar. En niet alleen omdat ze niet tegen bloed kon...

Daniel haalde zijn schouders op. 'O, normaal.' Hij lachte naar haar en streek door haar haar. 'Je was wel erg vaag aan de telefoon. Wat voor nieuws moet je ons vertellen?'

Het was alsof ze in de spiegel keek, vond Juliet. Haar broer had grote, groene ogen, net als zij, en ook dezelfde kleur haar. In al het andere leek Daniel echter op Paul, op haar vader en moeder. Succesvolle mensen. Ze legde haar wang tegen zijn overhemd en snoof zijn geur op. Bij hem voelde ze zich veilig. 'Dat vertel ik straks, tijdens het eten.' Ze lachte en voelde de knoop in haar maag, die ze de hele dag al had gehad, minder worden. Ze was nu rustiger.

'Hou ons niet langer in spanning, honey.'

Haar moeder gaf haar het dienblad met taartjes. Ze leek gespannen. Juliet was altijd goed geweest in het lezen van mensen, vooral van haar familie. Ze bekeek de voorafjes. Ze vormden een soort boom, al had iemand de stam ervan opgegeten. 'Ik heb een grote kans gekregen.'

'Kun je wat specifiekere zijn?'

Ze merkte dat haar moeder bezorgd was. Dat iedereen dat was. Dat was niet nodig, dacht ze teleurgesteld. Ze voelde de behoefte hen daarvan te verzekeren, het hun uit te leggen. Daarom besloot ze het nu te vertellen. Ze stak haar hand in haar zak en haalde de brief tevoorschijn. 'Ik heb van de zomer meegedaan aan een wedstrijd en ik heb gewonnen.'

Zo had ze zich het moment niet voorgesteld. Dit waren niet de woorden die ze voor de spiegel had geoeffend. Er zat geen poëzie of gevoel in. Ze voelde niet de intense blijdschap van toen ze de brief voor de eerste keer, of de keren daarna, las. Ze gaf de brief aan Daniel, die hem vlug doorlas. Even later lachte hij naar haar.

'Dat is geweldig, Juls. Gefeliciteerd.'

Ze was dolblij dat te horen. Ze wist dat hij achter haar zou staan. Daniel had het altijd voor haar opgenomen. Hij had altijd een plek

in zijn kamer voor haar gehad, een hoekje waarin zij kon zitten, terwijl hij studeerde, las, een geweldige man werd.

Over de anderen had ze haar twijfels.

Ze wist dat ze hen had teleurgesteld. Eerst was ze gestopt met geneeskunde, toen had ze geweigerd hun hulp aan te nemen en haar collegegeld zelf betaald met het geld dat ze verdiende als serveerster. Eigenlijk had ze ook een groot deel van haar schuld afbetaald met de erfenis van Ruth, haar oma van haar moederskant. En dat had hen vast nog bozer gemaakt. Maar ze had het op eigen kracht gedaan en was trots op haar Master of Arts, hoewel zij het zonde van haar tijd en geld vonden. Haar oppas had haar echter altijd gesteund. Zij zei altijd dat iedereen op de wereld komt met een plan, met iets speciaals. Dat plan uitvoeren was hard werken, maar gaf ook veel voldoening. Dat was ook het pad dat leidde naar geluk.

Ze keerde weer terug naar de werkelijkheid, naar haar familie. Het was niet hun schuld dat ze haar niet begrepen. Misschien veranderde dat ooit wel. Ze bleef hoop houden. Op een dag zou ze van haar kunst kunnen leven en zouden ze blij voor haar zijn.

Dat was haar verlangen en haar droom.

‘Laat eens zien, Daniel. Wat staat daarin, Juliet?’

‘Ik ben een van de tien studenten die is toegelaten tot de Glasblasaacademie van Murano. Ik ga naar Venetië, mama.’

Zo, het hoge woord was eruit. Ze hield gespannen haar adem in. Haar hart ging tekeer en ze lachte. Ze wachtte, terwijl haar moeder de brief las en toen aan haar man gaf.

Ze leek niet echt onder de indruk, besepte Juliet bezorgd.

‘Wat?’ Haar vader zette zijn glas op het dienblad. ‘Wanneer is dit gebeurd? Waarom weet ik hier niks van?’

‘Kijk niet zo naar me, ik was hier ook niet van op de hoogte. Waarom heb je het hier niet eerder over gehad, honey?’

Wat gebeurde er? Juliet wist zich geen raad, wist niet wat ze moest zeggen. ‘Dat doe ik nu.’ Ze zouden blij voor haar moeten zijn, dacht ze verdrietig. Ze had zich deze situatie talloze keren

voorgesteld en dit was altijd het moment waarop ze haar allemaal feliciteerden. Nu was er echter slechts een stilte, er waren vragende blikken, verontwaardigde gezichten. Waarom lachten ze niet? Waarom waren ze niet blij voor haar? Waarom keken ze naar haar alsof ze iets verkeerd had gedaan?

‘Je had ons moeten zeggen dat je mee ging doen aan deze... wedstrijd. Je bent altijd al impulsief geweest en je weet dat deze eigenschap je een... *discutabele* kant op heeft gestuurd. Misschien ga je wel weer de fout in.’

‘Ik...’ Haar mond was droog. Ze probeerde opnieuw te beginnen, maar de uitdrukking op het gezicht van haar ouders verwardde haar.

‘Iedereen maakt fouten, mama, maar daarna gaat het beter. Daar leer je van.’

‘Bespaar me je psychologische praatjes, Daniel. Je zus is... dat weet je. Ik wil niet dat iemand misbruik van haar maakt.’

Juliet trilde. ‘Niemand maakt misbruik van mij.’ Ze wilde schreeuwen, maar hield toch haar stem onder controle. Het ging helemaal niet zoals ze had gehoopt. ‘Ik dacht dat jullie blij voor me zouden zijn. Ik dacht dat jullie voor één keer trots op me zouden zijn.’

‘Maar dat zijn we ook. We houden van je, honey.’

Ze waren op de bank gaan zitten en keken elkaar nu om de beurt aan, alsof er twee partijen waren en ze met de plek waar ze zaten duidelijk maakten waar ze stonden: Daniel en zij aan de ene kant, haar ouders aan de andere. Tussen hen in stond een laag houten tafeltje met daarop een nette stapel tijdschriften en een geode met amethistkristallen. Juliet staarde er een paar minuten naar. Er hing een stilte, een soort vreemde spanning, die maakte dat ze zich nog ongemakkelijker en droeviger voelde. Ze was bang geweest dat er wat bezwaren zouden zijn, maar dit had ze nooit verwacht. ‘Het spijt me,’ mompelde ze. Ze wist zelf niet eens waar ze zich voor verontschuldigde, ze had alleen maar zin om te huilen. Haar moeder liep naar haar toe en tikte haar zacht op haar hand.

‘Kijk niet zo beteuterd. Wat je doet en wat je bent zijn twee heel verschillende dingen, Juliet, verwar die twee alsjeblieft niet. Je bent onze dochter. We houden heel veel van je, toch, Lucas?’

‘Natuurlijk. Maar je bent duidelijk doorgeschoten in dat glasverhaal. Dat is een leuk tijdverdrijf, een interessante hobby, dat moet ik toegeven,’ ging hij verder, ‘maar om daarvoor naar de andere kant van de wereld te gaan... Weet je wel waar Venetië is, honey?’

Juliet hoorde weer dat wantrouwende toontje toen hij over Italië sprak, dat haar familie, vooral haar vader, altijd had gehad. ‘Ja, dat weet ik heel goed, papa. En ik weet ook dat ik heel blij word van wat ik doe.’

‘Dat begrijp ik, maar het is wel een activiteit die niet geschikt is voor jou, geef toe.’

‘Je vader heeft gelijk. Het is te vermoeiend. Jij bent breekbaar, gevoelig.’ Haar moeder wachtte even, alsof ze naar de juiste woorden zocht. ‘Je hebt gewonnen en dat is geweldig. Dat heb je echt goed gedaan. Geniet van dat moment, maar verder niet. Stort je op dingen die niet te hoog gegrepen voor je zijn.’

Niet te hoog gegrepen. Terneergeslagen vroeg Juliet zich af wat volgens haar ouders dan wel geschikt voor haar zou zijn. Maar ze weigerde daar lang over na te denken. Het was waar. Ze was al die dingen die haar moeder opnoemde, maar dat nam niet weg dat ze ook... andere dingen was. Of anders kon worden. In die brief stond dat ze goed was, geschikt voor het werk en dat ze mocht deelnemen aan de specialisatiecursus.

Ze zocht hem met haar blik en probeerde kracht te putten uit dat stuk papier.

‘Hebben jullie me wel goed begrepen?’ vroeg ze. ‘Maar tien studenten van over de hele wereld zijn toegelaten tot deze school. Het is een heel strenge selectieprocedure.’ Ze had nooit kunnen schreeuwen zoals Paul dat kon. Misschien moest ze daar nu mee beginnen. Misschien zouden ze dan wel naar haar luisteren.

‘Wij willen alleen het beste voor jou.’

Ze huiverde. Hoeveel dingen had ze niet moeten verdragen omdat het zogenaamd goed voor haar was? Ze wilde het verleden niet oprakelen, ze was geen slachtoffer, dus dacht ze aan haar vrienden, aan de mooie dingen die ze had bereikt, aan wat ze allemaal nog wilde doen. Ze dacht aan haar gelach, aan de blijdschap die ze had gevoeld toen ze haar naam in de brief had zien staan. Ze dacht aan haar toekomst. 'Venetië is een grote kans voor mij, papa, een unieke kans.' Ze keek hem recht in de ogen en glimlachte naar hem. Ze wilde zo graag dat hij haar voor één keer begreep. Dat hij achter haar stond.

Daniel sloeg zijn arm om haar middel. Juliet legde haar hoofd op zijn schouder, dankbaar voor zijn steun. 'Ik wilde mijn blijdschap met jullie delen.' Ze wist dat ze niet was zoals zij, ze was zich ervan bewust dat ze dat nooit zou worden, maar ze had haar best gedaan en iets groots bereikt.

'Tuurlijk, schat, dat vinden we ook leuk.'

Lege woorden. Het was niet de eerste keer dat ze haar daarmee probeerden te kalmeren. Dat was iets wat je met een rebels kind deed, dacht ze. Dat had ze vroeger misschien allemaal laten gebeuren, maar nu begreep ze dat dat niet langer zo door kon gaan. Ze bekeek hen. Hun uitdrukking was veranderd. Ze wist dat ze de situatie nu aan het afwegen waren. Ze vroegen zich af of ze wel tegen zo'n grote stap opgewassen was.

Dat had ze zichzelf ook afgevraagd.

Dat had ze de afgelopen tien dagen vaak gedaan, omdat de opleiding erg moeilijk was, omdat ze opgewonden was over het feit dat ze naar de andere kant van de wereld zou gaan, maar dat haar dat tegelijkertijd ook zeer beangstigde. En ondanks dat haar vrienden en collega's haar van begin af aan hadden gesteund, verlangde ze naar de goedkeuring van haar familie. Ze had gedroomd, gehoopt dat ze haar zouden steunen, haar zouden aanmoedigen. Daarom was ze daar nu.

Ze keek op en zag dat ze met elkaar praatten. Het was alsof ze hun gedachten kon lezen.

Ze had al genoeg. Ze zou tevreden moeten zijn, met haar parttimebaan als secretaresse, een eigen plek. Een klein appartement waarin ze fijn woonde.

Maar er waren momenten waarop het leek alsof ze gek werd, alsof ze zichzelf in de weg zat. Dan leek het alsof alles ver weg was en vond ze geen reden om uit bed te stappen en de wereld in te gaan, die ze af en toe niet begreep, die haar vaak niet accepteerde. Maar er waren ook dagen waarop ze blijdschap voelde en ze sprankelde. Dan ging ze naar het park en liep ze op blote voeten in het gras, omdat ze dat zo'n prettig gevoel vond, maakte ze bloemenkransen en at ze pizza en ijs. Ze droeg dan oranje en turquoise, omdat dat haar lievelingskleuren waren en het kon haar niet schelen dat die niet bij elkaar pasten. Dat waren dagen waarop ze samen met haar vrienden opbleef tot zonsopkomst, om de warmte van het vuur op haar gezicht te voelen, om de scherpe geur van het papier in te ademen, dat het glas streekte, de geur van de volle teiltjes te ruiken en het gesis te horen van het water, als het overschot, dat ze er met een tang had afgehaald, erin viel. En dat was niet per se omdat ze gek was op de oven, maar omdat dat voorafging aan het creëren. Omdat zij in de wereld van vlammen ertoe deed, bestond.

‘Het gaat maar om drie maanden.’

Stilte, angst. Ze zag hoe ze elkaar blikken toewierpen en zich klaarmaakten voor een nieuwe aanval.

‘En hoe doe je dat dan met je werk? Je zei zelf dat je dat leuk vond.’

‘Nee, mama. Ik zei dat het makkelijk was, handig.’ Niets bijzonders en saai. Er waren mensen die er alles voor overhadden om haar zekerheid te hebben, dacht ze, met wangen die brandden van schaamte. Maar zij wilde meer dan alleen tevreden zijn. ‘Ik ga verlof opnemen.’

‘En je appartement?’

Dat zou ze onderverhuren voor de duur van de cursus. ‘Dat is geen probleem.’

‘Waarom houden jullie niet op en geven jullie haar wat ruimte?’ vroeg Daniel.

Juliet glimlachte dankbaar naar haar broer. ‘Ik heb overal aan gedacht.’ Dat was waar, ze deed niet anders. En toch drong het op dat moment pas echt tot haar door, terwijl ze daar vocht om gehoord te worden. Dat was de eerste keer dat ze dat deed. In het verleden had ze discussies altijd vermeden en zich teruggetrokken. O, ze had haar hart wel gevolgd, maar tot op een bepaalde hoogte, zolang haar familie goedkeurde wat ze deed. Ze wist heel goed dat ze niet was wie zij wilden.

Toen Daniel aanstalten maakte om tussenbeide te komen, vroeg ze hem te zwijgen. Ze wilde de situatie op haar eigen manier afhandelen. Ze wilde dat haar ouders haar begrepen. Zij moest het hun zelf uitleggen, dat was belangrijk. ‘Dit is een grote kans voor mij.’

Stilte, gezucht, iedereen was in gedachten verzonken.

‘Je klinkt vastberaden.’

‘Dat ben ik ook, papa.’

‘Goed dan... goed,’ mompelde hij. ‘Leer deze... kunst en kom dan weer terug.’

Juliet zocht teleurgesteld de blik van haar moeder, maar zij stond ook niet achter haar. Ze zag aan haar gezicht dat ze teleurgesteld en geïrriteerd was. Ze keek haar smekend aan, totdat haar moeder uiteindelijk toegaf.

‘Ik... goed, doe wat je wilt. Je bent immers volwassen.’

Was ze dat echt? vroeg ze zich af. In dat geval had ze hun steun niet nodig. Een volwassen vrouw zou gewoon haar eigen weg gaan en weten wat ze waard was. Zij zou zich van niemand iets aantrekken.